

USPELO SREČANJE

otroških in mladinskih pevskih zborov osnovnih šol naše občine

Tradicionalno (trinajsto) srečanje osnovnošolskih otroških in mladinskih pevskih zborov, ki sta a priredila OZKO in njen odbor a glasbeno dejavnost, je bilo 12. prila v festivalni dvorani Pionirkega doma. Posvetili so ga 60-letnici KPJ — ZKJ in SKOJ ter 0-letnemu življenjskemu jubileju skladatelja Radovana Gobca. Nastopili so pevci vseh centralnih osnovnih šol in PŠ Leopolda Mačka.

Zborovodje so segli po slovenskih skladateljih vseh dob, manjkale niso skladbe tujih komponistov (Bach, Mozart, Haydn, Kodaly idr.); zastopana

sta bila tudigallus in Mokranjac, tudi Gallus tako da lahko ugotovljamo pravilno programsko usmerjenost. Za zaključek so skupni zbori ob spremljavi odličnega harmonikarskega orkestra KUD Vide Pregarc zapeli Šivičovo Mi in Tito. Pri klavirju je otroške zbere spremljala trudna prof. Silva Hrašovec.

Odveč bi bilo pisati posameznosti o izvajanih pesmih. Pesmi so bile večinoma skrbno in vestno pripravljene. Petje je bilo nasploh dovolj čisto, ubrano in izdelano, prav tako so pevci v dovoljni meri doživljali besedila; je pač znano, da je sicer prenos občutja na poslušalce nemogoč. Vsekakor pa bi se morali zborovodje izogibati pesmi brez vsakršne notranje vrednote, saj je škoda trati moči, ko imamo na razpolago toliko lepih in učinkovitih skladb najrazličnejših zvrsti. Nadalje je treba zborovodjem priporočiti, naj se stalno udeležujejo razpisanih simpozijev (dirigiranja!), da bodo dvignili našo pesem na višino, ki ji gre. Pevcem in zborovodjem, ki so jih izredno navdušeno sprejeli številni poslušalci, želimo še obilno nadaljnjih uspehov pri njihovem idealnem stremljenju in delu. Nedvomno je ta uspeh docela poplačal vložen trud.

Pa še to: nujno je v mladem bitju spodbujati in razvijati zanimanje za kulturno — umetniško delovanje — kljub neizbežnosti, da izurjeni člani zborov vedno znova odhajajo in da jih vedno znova nadomeščajo neizurjeni glasovi.

ERNEST ŠVARA

● REPUBLIŠKO IN ZVEZNO TEKMOVANJE UČENCEV GLASBENIH ŠOL

Odličen uspeh mladih glasbenikov

Zveza društev glasbenih pedagogov SRS in skupnost glasbenih šol SR Slovenije sta letos že osmič zapored priredila republiško tekmovanje najboljših učencev glasbenih šol.

Tekmovanje je vsako leto marca, in to bienalno za posamezne discipline: eno leto za godala, pihala, trobila, kitaro, vokalne komorne ansamble in zbere, drugo leto pa za klavir, harfo, harmoniko, solo petje, instrumentalne komorne ansamble in orkestre. Iz dvainpetdesetih glasbenih šol, ki jih obiskuje 11.000 učencev, se je letos prijavilo 206 tekmovalec. Nastopili so sredi marca v univski dvorani v Mariboru. Med njimi je bilo kar pet učencev glasbene šole Moste-Polje.

V kategoriji kljunaste flavte je nastopila Irena Čarman, učenka 5. razreda prof. Jasenke Jelačić. Prejela je drugo nagrado. Suzana Česarek, 4. razred, Tanja Grčar, 2. razred, in Natalija Hrašnik 3. razred, so nastopile med flavtisti. Tudi one so učenke prof. Jasenke Jelačić in prav vse tri so si pridobile nagrado: Suzana in Tanja drugo, Natalija pa tretjo. K popolnemu uspehu tekmovalec iz glasbene šole Moste-Polje pa je največ prispeval Marino Čašek, ki si je med klarinetisti pripravljal prvo nagrado. Marino je končal peti razred pri prof. Stanetu Kermeljju.

Vsi naši predstavniki so bili torej nagradjeni. To je nedvomno priznanje njihovi marljivosti in nadarjenosti in hkrati velik uspeh pedagogov naše glasbene šole. To je poudaril tudi dekan akademije za glasbo iz Ljubljane, prof. Miha Gunzek, z izjavo, da je bilo tekmovanje letos na precej visoki kakovostni ravni in zato nadvse pomembno za našo kulturno sredino.

Kot prvonagrajenec je Marino Čašek sodeloval tudi na zveznem tekmovanju glasbenih šol, ki je bilo v Ljubljani konec aprila. Konkurenca najboljših mladih glasbenikov iz vse Jugoslavije ga ni zmedla. Bil je izvrsten in osvojil je tretjo nagrado — sebi in svoji glasbeni šoli v ponos.

(Slika je s koncerta v glasbeni šoli v Mostah, kjer se je s tekmovalnim programom predstavilo vseh pet nagrajencev.)

Besedilo in slika: Dušan Jez

SVET UMETNOSTI

Trije pomembni kulturni utrinki na Kodeljevem

Koncert violinista Volodje Balžarskega in pianistke Yukio Sakai. Mozart, Bach, Paganini, Franc, Saint-Saens... Mlada umetnika sta s polno umetniško močjo posredovala poslušalcem v avli OŠ Ketteja in Murna svet glasbe, ki je nedeljiva sestavina človeka. Violinista odlikuje izvrstna tehnika, suvereno obvladovanje instrumenta, lep ton, velik smisel za vsebinsko doživetje celote. S pianistko sta ubran par. Z veliko mero tehničnih sposobnosti je Japonka subtilno, enakovredno sodelovala z violinistom pri poustvarjanju zahtevnega koncertnega programa.

glasbene šole Ivan Zajc. Prav tako v maju pripravljata otroški in mladinski zbor celovečerni koncert za krajane Kodeljevega.

Akademski kipar Aladar Zaharia, je vsem blizu in vsi poznajo njegovo plodno umetniško ustvarjalnost. Obiskal sem ga v njegovem pretebnem ateljeju, ki pa kipi od bogatega bogastva izpovedne moči njegovih del. Rojstvo, radost življenja, trenutki življenjske poti, resničnost, ujeta v gline, kovino in varjeno plastiko. Pogovor o vsakdanu in umetnosti, tiha meditacija, beseda o možnosti.

Mladinski zbor OŠ Ketteja in Murna pod vodstvom Andreja Rupnika je zaposlenim na VŠTK posredoval živi svet vokalne glasbe. Sto pevcev je prepevalo skladbe Clemenza, Gastoldija, Poulencja in Rupnika. Pri interpretaciji so dosegli stopnjo, ki je izžarevala vso otroško tehnično in čustveno sposobnost. To je bil trenutek polnokrvne kreacije. Zbor zveni polno, mehko, intonacijsko čisto, smiselno gradi fraze, in je v podajanju doživet. Pevci dirigentu verjamejo, pristna povezanost tega glasbenega kolektiva je odraz tehtnega dela in kolektivne discipline. Tako uspešni nastopi pomenijo veliko zadoščenje in moralno spodbudo k še bolj zagnanemu vsakodnevnemu delu na pevskih vajah.

V letošnjem šolskem letu bo zbor nastopil blizu 30-krat. Eden najpomembnejših nastopov bo 18. maja v Zagrebu, kjer bo gostoval na slavnostnem koncertu v dvorani Hrvatskog glazbenog zavoda ob dnevu

nosti večera vokalne glasbe in likovne razstave obnem. Pa imeniten kentaver, mojstrsko oblikovana varjena umetnina, ki bo živela dlje v novem okolju.

Ves ta svet nam pomeni bogat ustvarjalni vsakdan, porojen iz zagnane delavnosti, sposobnosti in želje po ustvarjanju in izpovednosti. In ta svet umetnosti nam je potreben, ker je del vsakega od nas, resničen, neodtujljiv element življenjske prisotnosti.

Vonj po svežem pečenem kruhu, ki spominja na tople pogled. Jutranji dež, spuščene zaporice. Ovinek z lužami in že je tu živahen vrvež otrok, majhnih in velikih, množica otroških oči, ki nam bogatijo dan. Jutro, dan in življenje večer. Barve, oblike, zvoki. Utripi srca, trenutki, ujeti v dlani.

Besedilo in slika: ANDREJ RUPNIK

● DVAJSET LET NAŠEGA GLASILA

● PAVLA HRABRIČ

Že nekako pred desetimi leti sem začela sodelovati pri Naši skupnosti. Zbirala sem prispevke, jih pretipkavala in vodila blagajniške posle. To sem opravljala vse do marca leta 1975, ko je vsa ta dela prevzela Danica Delibegović. Seveda sem to opravljala v sklopu svojega rednega dela na OK SZDL. Sicer sem za to dobila občasne nagrade, brez veselja pa seveda ne bi šlo in reči moram, da sem to res delala z veseljem. Časopis je iz leta v leto postajal vse bolj naš. Občani so ga vedno ra-

je brali in mi smo tudi zato raje delali. Se sedaj, če je sila, rada prisločim na pomoč.

● LJUDMILA STRLEKAR

Pri OK SZDL sem začela delati leta 1964 in med drugim sem opravljala tudi razna dela za glasila OK SZDL, ki se je takrat še imenovalo Moščanska skupnost.

Sprva sem delala le finančna opravila, nekaj let nato pa poleg njih tudi administrativna. Tako mi je bila poznana vsaka vrstica, ki je bila objavljena v glasilu. Dosti je bilo opravkov tudi z naročniki, ki so prispevali svoj drobn delež k naročninam, pa tudi z odpremo, saj smo vrsto let tudi to opravljali kar sami.

Enkrat mesečno smo lepili naslove in znamke, največkrat kar vsi, ki smo bili zaposleni pri občinski konferenci. Da so občani radi prebirali glasilo, je bilo očitno, saj so takoj urgirali, če se je kje »zataknilo«.

V zadnjih letih se je marsikaj spremenilo. Naj bo to pri mojih delovnih nalogah kot pri nalogah uredništva. Ob obsežnejših nalogah uredniš-

tva sedaj skrbim le še za finančno poslovanje glasila. Delo ni več tako pestro, je pa mnogo zahtevnejše kot pred leti, saj vodim finančno službo za šest organizacij v občini.

Obema delovnim tovarišicama lepa hvala ne le za zapisane vrstice, marveč predvsem tudi za vsa premnoga, premlakotna zapazena opravila, brez katerih naša skupnost najbrž ne bi tako redno iz meseca v mesec prihajala našim bralcem na domove in v delovne organizacije.

UREDNIŠTVO

v SPOMIN

Blage Justine ni več

Tiho je za vedno zatisnila oči Justina Berčič iz Sostrega. Rodila se je 1905. leta v družini proletarca Franca Berčiča v Sostrem. Po končani osnovni šoli, se je kmalu zaposlila in tudi ona postala prava proletarka. V njeni družini so bili še trije bratje: Jože in Pavle, ki sta padla v NOV, najmlajši Miha pa je bil eden ustanoviteljev partizanske Molniške čete; tudi on je leta 1973 umrl.

Justina Berčičeva je bila po naravi tiha in blaga, redkobesedna, a živo se je zanimala za družbena dogajanja in kot delavka vevške Papirnice se je seznanila s številnimi naprednimi revolucionarji. Med njimi je tudi našla svojo pot proletarke — borke za delavske pravice. Pred več kot petdesetimi leti se je vključila v napredne delavske organizacije, kot so bile Vzemnost in Svoboda. V njih se je z drugimi vred bojevala za proletarsko kulturo. Nešteto krat je nastopila na odrih zadvorske Svobode, kjer so prirejali le napredne igre, ki so ljudstvu odpirale oči v boljše prihodnost, v svobodo.

Tudi ob propadu stare Jugoslavije je Justina našla pravo pot. Že leta 1941 se je vključila v narodnoosvobodilno gibanje na terenu in postala partizanska obveščevalka. A zdela se ji je, da je to premalo in 16. februarja 1942 je odšla v partizane. Postala je borka terenske čete 2. bataljona Tomšičeve brigade. Tedaj se ji je sluh tako poslabšal, da je morala oditi na teren in tam je delovala — spet kot terenska obveščevalka. Dne 28. novembra 1943 je prišla domov z določenimi nalogami, a že 13. decembra leta 1943 so jo izvohal domači izdajalci, jo aretirali in zaprli v ljubljanske zapore, od tam pa so jo 17. marca 1944 poslali v zloglasno nacistično uničevalno taborišče Ravensbrück.

Deležna je bila vseh strahot tega taborišča, a z nečloveškimi napori je zdržala. Tik pred svobodo pa je zbolela za tifusom in vrnila se je domov šele v drugi polovici septembra leta 1945, vsa izmučena, njen sluh pa se je še bolj poslabšal. A tudi tedaj — naglušna in bolelna — ni pozabila na svobodo, ki ji je bila tako draga. Udeleževala se je raznih družbenopolitičnih akcij. Z vso iskrenostjo in predanostjo revoluciji, v skladu s svojimi telesnimi zmogljivostmi je prevzela skrb za spomenik štirim ustreljenim talcem v Sostrem, negovala rože, čistila in skrbela, da je bil najlepše urejen.

Taka je bila naša Justina. Tiha in mirna, delavna — in tako smo jo imeli vsi radi. Za svoje zasluge v narodnoosvobodilni vojni je bila odlikovana z medaljo za hrabrost in redom zaslug za narod III. stopnje. Na njeni zadnji poti so jo spremljali številni krajan, znanci, prijatelji in v njihovih srcih je bila žalost zadnjega slovesa.

Naj ji bo lahka njena in naša slovenska zemlja!

ALOJZ KASTELIC

Albertu Staniču ob odprtem grobu

Smrt je iztrgala iz naše sredine skromnega in tihega prijatelja, tovariša, soborca, našega krajana Alberta Staniča. Mnogo prezgodaj je prenehalo biti njegovo srce in prerano je ugasnilo njegovo življenje.

Rodil se je 5. septembra l. 1925 na Primorskem, v kmečki družini. Že v zgodnji mladosti mu je umrl oče in zato je tembolj občutil tegobe življenja pod fašističnim režimom. Družina se je s težavo prebijala skozi življenje.

V letih 1941 — 1943, ko je ta del Slovenije vstal proti okupatorju, da z orožjem v roki stresse s sebe dolgoletni jarem fašističnega in nečloveškega režima, so tovariša Staniča kot mladeniča aretirali, da bi mu kot mnogim drugim mladim Slovencem preprečili vstop v bojne vrste že borečih se tovarišev.

Ob kapitulaciji Italije mu je uspelo rešiti se iz zapore in prebiti se je do domačega kraja. Toda vojne ni bilo konec. Po domovini, po njegovih Primorski, je razsajal, požigal in moril nemški okupator. Albert Stanič se je, čeprav izredno mlad, zavedal, da je njegovo mesto med borci za svobodo. Nemudoma po prihodu domov se je vključil v bojne vrste brigade Simona

Gregorčiča. Kot mitraljezec je uspešno in zanesljivo opravil svoje naloge. Kasneje je bil v Briško-beneškem odredu, od l. 1944 pa na kurirski postaji P 24 A. Po osvoboditvi je ostal v JLA do leta 1949, ko je bil demobiliziran.

Tako je tovarš Stanič kot zaveden Slovenec v najtežjih trenutkih zgodovine slovenskega naroda prispeval svoj delež za svobodo, za boljše življenje, za vse to, kar imamo danes. Tak bo tudi ostal v spominu vseh, ki smo ga poznali.

Naj Ti bo lahka slovenska zemlja. Tvojim sorodnikom pa iskreno sožalje. Slava Ti!

FRANC KUMŠE